Memory Almost Full - 2007 - Recension

Kategori : Music

Publicerad av Venus_and_Mars den 07-06-08

For the moment is this article only presented i Swedish.

Denna recension speglar endast mitt eget tycke och smak, och personliga tankar.
Låtarnas betyg är satta i förhållande till varandra och respektive skiva.

Bara två år efter att mästerverket "Chaos And Creation In The Backyard" släpptes så är Sir Paul ute med ännu ett
album. 3 skivor på 6 år är något av en bedrift i dagens musikindustri.
Speciellt för artister som egentligen inte behöver göra ett enda handtag mer i sitt liv utan lungt kan sitta tillbakalutade i sina
fotöljer framör en öppen spis och njuta av en cigarr och en konjak.

En del låtar påbörjades redan innan inspelningen av "Chaos" men projektet lades då åt sidan för att istället tas upp igen
under det gångna året när McCartney behövde annat att tänka på än den svåra tiden med Heather Mills.
Kanske man då kan tänka sig att denna skiva innehåller kasserade låtar som helt enkelt inte var bra nog för Chaos?!

Vi får väl se...

Låt för låt recension:

1. Dance Tonight - Skivan startar med en glad typisk "sjunga med" låt som Paul har sagt kom till pga att han lärde sig spela mandolin.
På ytan kan denna låt verka väldigt lättviktig med en otroligt enkel text och det kommer lite som en chock efter de mer tunga och genomarbetade texterna
på förra skivan. Efter det gångna årets tråkigheter så verkar det som att Macca vill visa att han minsann inte tänker göra en dyster skilsmässoskiva utan
att han trots allt alltid förblir den glada Pålle alla är vana vid.
Låten är trots sin enkelhet väldigt snyggt arrad och om man lyssnar ordentligt så dyker det upp intrument här och var som gör det till en trevlig
lyssning. En orgel, annorlunda ackordsbyten och div slagverksinstrument höjer intresset i en låt som kommer att få folk att antingen avfärda McCartney
som lättviktig (vilken nyhet va?) eller inse att han faktiskt gör det han är bäst på.

Betyg: 7/10

2. Ever Present Past - Först vill jag bara säga en sak; Detta är hans bästa singelsläpp innan ett album sedan My brave face var försmak på Flowers in the dirt.
Först har ett väldigt trevligt gitarrarr som går igenom hela låten (lyssna i hörlurar så hörs det bättre) .
För ovanlighetens skull är det inga tempon och rytmer som ändras fram och tillbaka som i tex Fine Line utan detta är en väldigt dansant rytm som går igenom hela låten.
Försöker Paul komma in på Londons uteställen? ;)
Men det funkar ypperligt tack vare att instrumenten får fritt spelrum och musiken får andas.
Det är ingen jätteproduktion utan det känns luftigt och smakfullt. Texten är tydligt inspirerad av det faktum att Macca nu inte har tid för kvinnor längre utan hela tiden blir påmind om sitt förflutna och det han kanske borde syssla med (Linda och sin musik). “I´ve got no time to be a decent lover” talar sitt tydliga språk.
Det är skönt att Paul återigen har brytt sig om att göra en vettig text, det känns som mognaden från förra skivan sitter kvar. Iallafall i denna låten.
Macca sjunger bra förövrigt, det låter ledigt och avslappnat även om det är en uptempo låt och det märks att det är detta han har haft som tillflyktort senaste tiden genom alla tråkigheter.
Så kommer vi fram till min favoritdel; refrängen. Den är uppfinningsrik, sätter sig som klister och det dyker upp intressanta moogsynth ljud som påminner om det som Lennon spelar i början på Baby you´re a rich man. I LOVE IT! I det stora hela har Paul gjort det igen.

BETYG: 10/10

3. See You Sunshine - Här kommer en riktig tillbakagång till 80-talet. Paul har inte skrivit något liknande sedan tiden runt Pipes of Peace (1983) och Press to play (1986)
och om jag hade vetat detta innnan jag lyssnade på låten så hade jag antagligen avfärdat låten utan att ens hört den. Jag har som ni säkert förstår rätt svårt för Maccas låtmaterial från mitten av 80talet (men mer av det i en annan recension) så jag blev glatt överraskad när jag hörde att denna låt

faktiskt är bättre än det på de båda album jag nämde tidigare.
Det som påminner om Maccas dåtid är ackorden och melodin men som tur var så slipper vi den hemska tidstypiska 80-talsproduktionen.
Nej här är allt mera levande och man kan nog säga att han har hämtat det bästa från den tiden och satt ihop med en modernare ljudbild.
Och det tackar vi för. Speciellt snyggt är körerna i början och det stick vars text börjar med "She picks up daisys from a field".
Att låten är tillägnad Linda är det inget snack om och texten är lite lättviktig men den känns ändå äkta på något sätt.
Jag är lite kluven till vilket betyg jag ska ge denna. Det är en bra låt med underbara basgångar men den påminner ändå lite för mycket om den period då Paul i mina ögon gjorde sitt svagaste material.
Så det får bli såhär:

BETYG: 6/10

4. Only Mama Knows - Ett sorgligt stråkparti som får mig att tänka på Pauls första projekt utanför Beatles (filmmusiken till filmen The Family Way 1966)
startar och avslutar denna riktiga rockrökare som är något av det mest riffiga och ångande som Paul har spelat in på mycket länge.
Jag tror tom att det inte funnits en liknande låt på en McCartneyplatta sedan 1974 års Juniors farm.
En något kryptiskt text sjungs av en Macca som är på topp röstmässigt. Att han inte har någon röst kvar som en del har hävdat är rent struntprat.
Förutom på plattan Run Devil Run (1999) så har han inte låtit såhär bra i en rocklåt sedan väldigt tidigt 80tal.
Snygga partier med stämsång och ett mycket dynamiskt spel från hans band gör detta till en riktigt riktigt bra låt!

Spelas inte denna på nästa turné lovar jag att äta upp en tunna rå sill.

BETYG: 10/10

5. You Tell Me - Tillbaks till 1967 känns det som när denna låten börjar med ett mellotronljud som skulle kunna vara hämtat från Beatles "Magical Mystery Tour"
epok. Detsamma gäller körerna i låten; man får vibbar av Lennon & Harrison och det hela blir väldigt retro. Trots detta så är låten i övrigt något som skulle lätt kunna
platsa på Pauls förra platta i stil och utförande.Texten är stark men låten är lite för småseg för mitt tycke. Antagligen är detta en som kommer att växa med tiden.

BETYG: 5/10

6. Mr Belamy - Jag vet inte vad jag ska tycka. Vissa har hävdat att detta är det bästa Paul gjort sedan Sgt Pepper, men nej det vill jag verkligen inte påstå.
Trots det så är det en högst ovanlig sak som går närmare musikal/rockopera hållet än något Paul har gjort sedan just Pepper.
Olika passager och delar tar oss igenom en historia som vid första anblicken kan handla om en katt som är fast uppe i ett träd.
men enligt Paul själv så handlar det om betydligt allvarligare saker; Om en förvirrad kille som sitter uppe på ett hustak
och funderar på om han ska hoppa eller inte.
Man kan dock inte låta bli att le och dra tankarna åt "katten i trädet" med textrader som: "Steady, Lads
and easy does It. Ooooh, don't frighten him! Here we go..."
Detta är en låt som bör lyssnas på för jag vet inte hur jag ska förklara den på annat sätt.
Att denna låt växer för varje gång man hör den är dock något som jag redan nu förstår.
Så även om mitt betyg just nu blir som det blir, så har det säkert ändrats inom några månader.

BETYG: 6/10

7. Gratitude - Macca använder sitt kompband igen på denna låt som doftar gammal RnB och soul. Det som gör denna låt bra är främst Pauls sång
som återigen bevisar att han har rösten i behåll och det fräcka hornpartiet i mitten av låten. Just refrdelen är väl det i låten som jag tycker kunde gjorts bättre
men det finns en attityd som jag gillar i framförandet överlag. Texten är en typisk hyllning till Linda och lämnar inga bestående intryck tyvärr.

BETYG: 7/10

8. Vintage Clothes - Så har vi börjat komma in i plattans medley som startar med en pianobaserad låt

med härlig bas och mycket akustiska gitarrer. Texten handlar om att man alltid är den man är fastän man kan ändra utseende och stil.
Detta är helt klart en av höjdpunkterna på skivan. En glad underbar poplåt med otroligt coolt trumspel av Abe Laborel Jr i refrengdelarna.
För att inte tala om det Beach Boys liknande körpartiet i mitten av låten som får mitt hjärta att smälta. Som Brian Wilson själv sjunger "Won,Won Won Wonderful.."

BETYG: 10/10

9. That Was Me - Snabbt åker vi med i nästa låt som är en 50-talsdoftande boogie sak med olika taktarter ovanpå varanda vilket gör låten betydligt mer
intressant än den skulle varit som normal rocklåt. Lyssna på det enkla men fantastiskt läckra basspelandet, Pauls lysande sång och scatparti ihop med elgitarren
och de kraftiga pianoackorden som dyker upp här och där. Brilliant arrangerad och med en text som för oss tillbaks till Maccas barndom, hans tid i Beatles med mera.
Lysande Sickan!

Betyg: 10/10

10. Feet In The Cloud - Nästa låt i medleyt känns inte lika stark överlag som de två tidigare trots det har den en väldigt snygg refr
som lyfter låten med snygga stämmor och Beatlesaktiga stråkar. Texten känner man igen från skoldagarna när man som liten hade svårt att koncentrera sig
på lektionerna. Trumspelat känns mycket "Ringo" och även i denna låt finns det ett körparti som låter lite som en hyllning till ett
visst band från Kaliforniens stränder. En helt okej låt men placerad mellan två av skivans bästa låtar så känns den lite oviktig.

Betyg: 7/10

11. House Of Wax - Oj oj oj. Paul McCartney gör här en av sina mest storlagna låtar någonsin!!
Det är ingen smörig powerballad utan ett riktigt kraftpaket i både produktion, text, framförande och stil. Piano är huvudinstrumentet men keyboardljud och effekter
gör så det hela får en olycksbådande stämning som passar låten perfekt. Aldrig har Paul gjort något liknande, det doftar mörker, gotik och rena domedagskänslor.
Bandet driver på med stor kraftfullhet med exakt rätt känsla på gitarrsolot och så såklart Maccas röst som pricken över i:et.
Detta mina vänner är något av det starkaste Sir Paul någonsin gjort!

Betyg: 10/10

12. The End Of The End - Ytterligare en pianobaserad låt men denna är helt annorlunda i framförande.
Naken och enkel med nästan bara piano som kompinstument.
Texten är nog det kanske sorgligaste McCartney har skrivit sedan Lennons mord och Lindas död.
och stråkarna som dyker upp fördubblar stämningen.
Det är lite svårt att lyssna till utan att nästan få en klump i halsen. Det är en låt som kommer få större betydelse den dag
Paul inte längre ger mer ny musik till världen.

Betyg: 8/10

13. Nod Your Head - På ett sätt känns det som att skivan borde avslutats med förra låten men det hade nog varit väl dystert och ledsamt
så vi bjuds som sista låt istället på en liten improviserad rockare där Macca återigen är i sitt esse röstmässigt.
Texten är trivial men ändå betydligt mer genomtänkt än liknande låtar på Flaming Pie och Driving rain.
Det som i mitt tycke gör låten är de keyboardstråkar som dyker upp lite då och då. Nästan som flygplan som dyker upp och ner
i vilt raseri. Till skillnad från jamlåtarna på de tidigare nämnda skivorna så har Paul här den goda smaken att hålla låten inom en rimlig gräns och inte
göra låten tröttsam eller för lång. En kul avslutning men som kanske ändå känns lite abrupt efter "End Of The End"

BETYG: 6/10

Slutomdöme och betyg:

Macca har gjort det igen.
Han har åstakommit en skiva utan några egentliga dalar, vilket känns otroligt skönt.
Textmässigt ligger inte plattan alls på samma nivå som "Chaos and Creation" förutom några undantag, men det verkar som om
det är gjort med mening.
Efter skillsmässan från Heather så hade det nog känts väldigt jobbigt att göra en skiva där alla låtarna präglas av en allvarlig ton.
Paul har fått leka av sig lite i studion och denna gången gjort ett väldigt varierat album med gladare texter och melodier.
Som helhet känns den inte lika mogen som Chaos tex men återigen så är nog det något bra.
Två skivor med melankoliska låtar hade nog blivit för mycket av det goda.
McCartney har gjort helt rätt att denna gången ta fram sin lekfulla sida och sina glada poplåtar.
Trots det finns här en del spår som man kan peka på som är mera tunga och som nog har skapats under tankar på
det gångna året.
Det är en bra blandning helt enkelt och sir Paul gör i alla fall inte mig besviken alls. Detta är en riktig höjdare!

BETYG: 102/130 (4/5)